

2024

Marjaniemen vesiltä

Marjaniemen Melojien jäsenlehti

Julkaisija

Marjaniemen Melojat ry
Marjaniemenranta 1
00930 Helsinki
www.marjaniemenmelojat.fi

Toimitus

Jaana Lehtimäki
Laura Raesmaa

Kannen kuva

Ville Varis

Taitto ja grafiikka

Luka Raesmaa

Sisällys

Puheenjohtajan kynästä	4
Hallituksen esittely	7
Jaostojen terveiset	13
Puulan retki	22
Virolahden retki	29
Saaristomeren retki	36
Pihlajaluodon retki	42
Villinkileiri	48
Helena Antikainen ja melojan polku	55
Aktiivi MaMelainen Johanna Koppinen	59
Turvallisemman tilan periaatteet	63

Puheenjohtajan kynästä

MaMe voi hyvin ja kasvaa, tuhannen jäsenen raja meni rikki jo muutama vuosi sitten. Viime kesän kolme peruskurssia ovat tuoneet mukaan seuran toimintaan runsaasti uusia innokkaita jäseniä. Seuran jäsenrekisteri avattiin tänä vuonna eli kaikki jäsenyyden ehdot täyttävät hakijat otetaan MaMen jäseniksi, mitään lukumääräisiä rajoitteita vuositason ei enää ole.

Hulina on käynyt rannassa, kun viikkomelajat viimeistelivät kajakkeja ja varusteita illan melontoja varten. Oli iloisia kohtaamisia, juttujen kertomista ja jalkatukien säätämistä. Viikkomelonnat ovat vuodesta toiseen olleet täyteen varattuja, niin tänäkin vuonna. Vetäjäporukkaa on saatu kasvatettua ja tällä tavalla ovat ryhmäkootkin suurentuneet.

MaMen laadukas ja monipuolinen kajakkilaivasto on kovassa käytössä koko melontasesongin ajan, joka nykyään kestää käytännössä jäiden lähdöstä jäiden tuloon. Retket kiinnostavat ja retkiä onkin jälleen ollut tarjolla yhden yön yli kestävästä helposta viikonmittaiseen vaativampaan retkeen niin merellä kuin järvillä. Virolahtimelonta on jo klas-

sikko, perinteikkäät järviretket tehtiin Saimaalle ja Puulalle, Saaristomerellä retkeiltiin ulkosaaristossa ja aloittelijat yöpyivät Pihlajaluodolla.

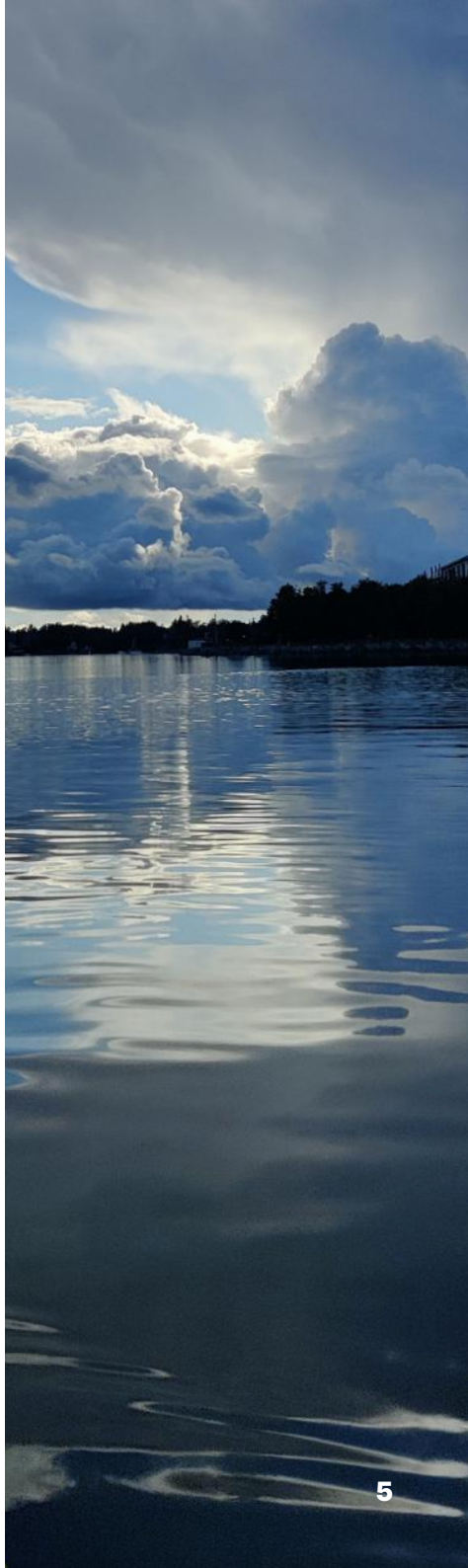
MaMessa pitkät perinteet omaava kuntomelonta on jälleen nostanut seurassa suosiotaan vähän hiljaisemmän ajanjakson jälkeen. Muutaman innokkaan harrastajan innoittamana on treenattu kuppimelan käyttöä ja eteenpäin vievää tehokasta melan vetoa samoin kiikkerän kuntsarin tasapainon hallintaa.

Koulutusjaoston toiminta on ollut erityisen aktiivista ja innostavaa, jäsenille järjestetyt ja tarjotut koulutukset ovat vieneet jäsenistön osaamista melonnan eri osa-alueilla eteenpäin isoin harppauksin. Koulutustarjonta on ollut monipuolista ja koulutukset ovat vetäneet mukaansa niin vanhoja kuin ihan tuoreitakin seuralaisia. Matan kynnyksen viikkotekniikat ovat keränneet runsaasti innokkaita osallistujia harjoittelemaan tekniikoita melonnan perusasioista vaikeampiin kajakkipyörähdyksiin asti. Treeniryhmät epp-tasokokeisiin valmistautuville seuralaisille ovat toimineet aktiivisesti ja parikymmentä seuralaista läpäisi onnistuneesti epp2 tai epp3 tasokokeen.

Koulutusjaosto järjesti syyskuussa Villinkileirin tukikohtana Villa Willinge, joka tarjosi leiriläisille majoituksen, saunan ja ruokailut. Leirin osallistujapaikat myytiin loppuun muutamassa minuutissa tapahtuman julkaisun jälkeen. Toistakymmentä MaMen aktiivista kouluttajaa mahdollistivat leirin toteuttamisen. Viidenkymmenen kajakin laivaston muodostama rivistö Villa Willingen rannassa oli upeaa katsottavaa. Leirin onnistumisesta kertoivat leveät melojien hymyt näiden palatessa sunnuntaina leiriltä vajalle.

Hetkittäin kiivastakin keskustelua herättäneen vajalaajennuksen rakennustyöt päästiin aloittamaan pitkän ja työlään valmisteluvaiheen jälkeen. Talven ja kevään aikana tulee nykyisen vajan sivuun nousemaan 70 neliön lisäsiipi, johon tulee korjaustila, uudet isommat ja mukavammat pukuhuoneet, vesipisteitä varusteiden huuhteluun, viemärointi tontille ja paremmat keittiötilat. Rakennustyö ei estä nykyisten tilojen käyttöä, ja melonta vajalta käsin onnistuu koko laajennusprojektin keston ajan. Laajennustyö on aikataulutettu niin, että meillä on keväällä melontakauden alkaessa käytössä uudistetut vajatilat. Saamme juhlistaa seuran komeaa 90-vuotista taivalta toimivamman ja tilavamman vajan kera.

Maya Hänninen

Marjaniemen Melojat 90 vuotta

2025

- Uuden vajan avajaiset 7.6.
- Juhlaretki 11.-15.6. (alustava)
- Pääkaupunkimelonta 10.8.

MaMen hallitus ja toimihenkilöt

Maya Hänninen, puheenjohtaja

Viisi vuotta MaMessa jäsenenä on mennyt kuin siivillä, on melottu merellä ja järvillä, talkoiltu vajalla, harjoiteltu uimahallilla - toisin sanoen on oltu mukana yhdistystoiminnassa mukavan yhteisen harrastuksen parissa. Seuran retkillä ja vajalla on saanut tutustua uusiin kivoihin melontakavereihin. Mamen upea ja aktiivinen toiminta veti heti alusta asti mukaansa seuratoiminnan syvempiin syövereihin, ensin koulutusjaostoon ja viimeisen vuoden verran olen heiluttanut pj nuijaa yhdessä vpj Joonatanin kanssa. Isoihin saappaisiin olen saanut hypätä, 90v täyttävän

pitkät perinteet ja paljon toimintaa omaavan seuran luotsaaminen ja kehittäminen on haasteellista mutta niin antoisaa ja kivaa toimintaa - ohjaan, kannustan ja jarrutan välillä. Rannassa on kesäaikaan ihanan aktiivista menoa ja melontalenkille lähtijä saa usein melontaseuraa kysymättäkin. Oma melontataito on muutamassa vuodessa kehittynyt viikkomelonnoista ja lyhyillä retkillä melomisesta pitkien meriretkien tekemiseen ja aalloilla surffaamiseen syysmyrskyissä. Onpa muutamia tonnarisuklaitakin kertynyt karkkikaappiin ja yhden kuivapuvun olen saanut kulutettua loppuun.

**Joonatan Reuter,
varapuheenjohtaja**

Olen nyt toista vuotta hallituksessa ja ensimmäistä vuotta Mayan aisaparina. VPJ:nä on ollut mielenkiintoista, rankkaa ja ennen kaikkea antoisaa päästä tekemään Mayan ja muiden kanssa hyviä asioita seuran eteen. Kiitos kaikille joiden kanssa olen saanut talkoilla!

Omat kiinnostukseni melomisessa liittyvät uuden oppimiseen ja retkeilyyn. Tänä kesänä suoritin melontaoppaan tutkinnon. Toivottavasti ensi kaudella ehtisi jollekin pidemmälle reissulle. Pidättehän aktiivisti kiinni siitä, että suurin osa MaMessä käytetystä ajasta kuluisi talkootyön sijaan vesillä.

Vinkki: Nyt on hyvä hetki suunnitella tulevan kauden melontareissuja.

**Jaana Lehtimäki,
tiedottaja**

Olen - muistaakseni - ollut MaMen jäsen vuodesta 2007 lähtien. Monta vuotta meloin vain silloin tällöin, osaksi melontaseuran puuttumisen vuoksi. Olenkin ilolla seurannut seuran Etana-WA-ryhmää, jossa aktiivisesti haetaan ja tarjotaan melontaseuraa. Viime vuonna aloin meloa aktiivisemmin ja tulin myös valituksi seuran hallitukseen. Harrastan retkeilyä sekä kajakilla että polkupyörällä. Tehtäväni hallituksessa liittyy tiedottamiseen, ja olen mm. ryhtynyt uudistamaan seuran nettisivuja toiminta-suunnitelman mukaisesti.

Vinkki: Kannustan kaikkia jäseniä vaikuttamaan toimintaan osallistumalla jäsenkokouksiin.

Jyrki Vainio

Olen ollut MaMen jäsen useita vuosia. Alkuvuosina en juurikaan ehtinyt melomaan, tai sitten kävin joskus viikkomelonoissa. Aikaa on nyt enemmän ja olen melonut aktiivisesti viime vuosina. Nykyään olen mukana myös MaMen toiminnassa, kuten hallituksessa asioita hoitamassa ja toimintaa kehittämässä. Olen moottoriveneillyt vuosikymmeniä merellä ja Saimaalla aina Pielisellä asti. Nyt on kiehtovaa nähdä maisemia vesillä kajakki näkökulmasta ja -vauhdista. Kesäinen pikakäynti Kelventeelle, Päijänteen kansallispuistossa, ei jää viimeiseksi. En ole kummoinenkaan meloja, siksi tekniikkatreenit ja uimahalli harjoitukset kiinnostavat.

Vinkki: On palkitsevaa oivaltaa ja oppia jotain uutta; kannattaa siis tulla tekniikka treeneihin.

Yrjö Westling

Liityin MaMeen runsaat kymmenen vuotta sitten, mutta kurssit olin käynyt vuosia aiemmin muualla. Melontani oli painottunut lähinnä järville. Nopeasti tuli selväksi, että taitotasoa on nostettava. Niinpä osallistuin useisiin Nilin tapahtumiin ja muihin yksityisiin kurssituksiin lopulta Osallistuin Melontaohjaaja-koulutukseen. Näiden avulla oma varmuus nousi uudelle tasolle ja samalla oma panos muiden joukossa koheni. Oma melontani on koostunut sekalaisista tekemisistä, kerran tonni täyteen, kerran Virolahti, Lofootit, aaltoharjoittelua jne. Uimallisissa yhdessä vaiheessa kovaa harjoittelua jne. Kovasti haluan kannustaa kaikkia treenaamaan uusia ja vanhojakin taitoja ammattilaisten opastuksella, se avaa uusia näkymiä melontaan. Olen viidettä vuotta hallituksessa ja jätän paikkani vuoden vaihteessa.

**Lasse Tähtinen,
jäsen sihteeri**

Olen ollut seuran jäsenenä vuodesta 1990 . Vuosikymmenien aikana olen ehtinyt meloa monen monta retkeä sekä olla mukana useissa luottamustehtävissä. Tutuksi on tullut hallitustyöskentely, varapuheenjohtajana toimiminen, jäsenlehden toimittaminen, koulutusjaoksen vetäminen ja ehkä vielä jotain muutakin.

Tällä hetkellä toimin jäsensihteerinä ja vastaan kanoottipaikkojen ja kanoottien vuokraamisesta. Myös vajalaajennusprojekti työllistää mukavasti. Melonnassa ehkä suurin saavutus oli Suomen rannikon melonta (ns. Sinivalkonauha) joku vuosi sitten. Virolahtimelonta puolestaan on ollut joka keväinen juttu jo vuosia.

**Leena Rönkkö,
taloussihteeri**

Seuraan olen liittynyt vuonna 1996 eli nyt on 29 vuotta täynnä jäsenyyttä. V. 1996 kävin peruskurssin päästäkseni Suomi Meloo tapahtumaan ja siitä lähtien olen ollut mukana myös Suomi Meloo tapahtumissa ja tutustunut Suomen luontoon kajakista käsin.

Vuodesta 2013 olen ollut toimihenkilönä seurassa - ensin alkuun olin muutaman vuoden jäsensihteerin tehtävissä ja sen jälkeen siirryin hoitamaan näitä talousasioita. Tällä hetkellä toimin seurassa nimikkeellä taloussihteeri. Hoidan MaMe:n laskutusta, tilin seurantaa ja olen yhteydessä tilitoimistoon. Eläkkeellä olevalle henkilölle tällainen seuratoiminta ”avaa ikkunaa” myös muuhun tekemiseen kuin vain omaan ”arkioloimiseen” ja tuo tullessaan järjestystä sekä rytmiä arkeen - unohtamatta jäätäviä.

**Miro Kuha,
sihteeri**

Nimeni on Miro Kuha. Toimin sihteerinä seuran hallitukselle ja olen hoitanut kyseistä tehtävää noin puolentoista vuoden ajan, helmikuusta 2023 alkaen. Seuran jäsenenä olen ollut pienestä pitäen, vaihtelevalla aktiivisuudella ainakin 20 vuoden ajan.

Minulle mieluisin melontatapahtuma on pääkaupunkimelonta, jonne olen osallistunut jo 7 vuoden ikäisenä. Erityisesti pidän pääkaupunkimelonnassa sen perinteisyydestä ja yhteisöllisyydestä.

MaMen hallitukseen kuuluvat myös:

**Sanna Fagerlund,
koulutusjaosto**

**Vesa Roth,
virkistysmelontajaosto**

**Juha-Petteri Elo,
kalustojaosto**

Jäsenten esittelyt jaostojen terveisten yhteydessä!

Vuoden 2025 toimihenkilöt

Hallitus 2025

- Maya Hänninen, puheenjohtaja
- Katja Kastinen
- Anja Lammentausta
- Juha Laukkanen
- Jaana Lehtimäki
- Joonatan Reuter
- Jarkko Ruuska
- Jyrki Vainio
- Ville Varis

Vuoden 2025 jaostojen vetäjät

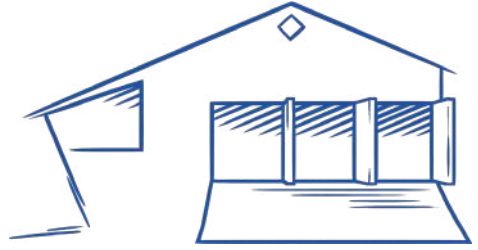
- Junnu- ja perhemelonta, Heidi Nurminen
- Kuntomelonta, Juha Happonen
- Retkimelonta, Katja Kastinen
- SUP-melonta, Jarkko Ruuska
- Virkistysmelonta, Ville Varis

Jaostojen terveiset

Vajajaosto

Varsinainen vajajaosto on viime vuosina viettänyt enimmäkseen hiljaiseloa. Meneillään oleva erillinen vajan laajennusprojekti on omalta osaltaan vaikuttanut siihen, ettei mitään muita suurempia kohennusprojekteja ole ollut, lähinnä on pyritetty säännöllisesti vajatalkoita. Jatkossa, kun vajalaajennus valmistuu, vajajaostoon kaivataan jälleen mukaan monenlaisia innokkaita tekijöitä. Pidetään huolta, että yhteinen tukikohta pysyy kaikin puolin hyvässä kunnossa myös tulevaisuudessa.

Yli kymmen vuotta sitten liityin melontaseuraan saadakseni melontaseuraa ja ihanasti sitä onkin riittänyt – hyvä seura, parempi mieli! Viime vuosina olen erityisesti innostunut retkimelonnasta ja luonnon helmassa fiilistelemisestä – mitä pidempi retki on luvassa, sen hienempi juttu! Retkimelontaintoilun myötä olen myös monena vuonna ollut mukana puuhaamassa seuran retkikurssia ja jakamassa melontaretkeilyn ilosanomaa eteenpäin. Muussa seuratoiminnassa olen erityisesti

keskittynyt vajatalkoiden koordinoimiseen, mutta hallituksessakin ehdin käydä pyörähtämässä joitain vuosia sitten. Hallitushommia suosittelen kaikille: avainpaikoilta näkee hyvin, miten seuraa pyöritetään ja pääsee itse vaikuttamaan itselle merkityksellisiin asioihin!

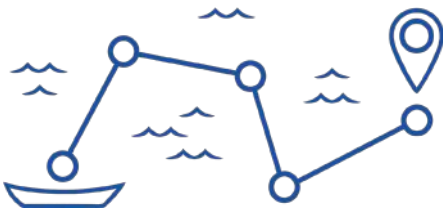
Hannele Parviala

Retkijaosto

Retkijaosto suunnittelee ja toteuttaa yön yli melontaretkiä Marjaniemen melojien jäsenille. Ennen retkeä vetäjä tekee retkisuunnitelman sekä turvallisuussuunnitelman. Turvallisuustekijöitä sekä käytännön toteutusta tarvittaessa hiotaan ja henkilö- ja kalustoturvallisuus ovat retken järjestämisen peruspilareita.

Meillä MaMessa on todella osaavia vetäjiä. Toki uusia osallistujia otetaan mielellään mukaan toimintaan. Melontakaudella 2024 retkikausi alkoi Virolahtimelonnasta toukokuussa. Retkiä kesän aikana on tehty erilaisin vaativuusluokituksin. Retkikohteita ovat tällä kaudella Saimaa, Puula, Saaristomeri ja lähivesien helpot yhden yön retket.

Retkijaoston toiminnan tavoite on järjestää erityyppisiä retkiä erilaisiin tarpeisiin, jotta jokainen retkimelonnasta kiinnostunut pystyy osallistumaan tasoiselle ja kiinnostustaan vastaavalle retkelle.

Olen itse aina ollut intohimoinen retkeilijä. Marjaniemen melojiin liityin 2019 ja aluksi meloin satunnaisesti parin kaverin kanssa. Seuratoiminnasta innostuin Raili Tähtisen luotsaamalla päiväretkellä Biennaaliin Kuninkaansaareen kolme vuotta sitten. Melontakärpäsen pureman saatuani olen nauttinut seuran tarjoamista mahdollisuuksista ja vastavuoroisesti haluan itse osallistua yhteisen hyvän ylläpitämiseen, mahdollistamiseen ja kehittämiseen.

Päivätyössäni työskentelen toimintaterapeuttina. Toimintaterapeuttina tiedän, miten tärkeitä asioita ovat luontosuhde, liikkuminen, sisäinen motivaatio, yhteisöllisyys ja yhteisen hyvän vaaliminen. Seuratoiminta on ihan parasta toimintakykyä huoltavaa toimintaa.

Katja Kastinen

Koulutusjaosto

Koulutusjaosto tarjoaa jäsenille mahdollisuuden melontataitojen kasvatamiseen. Jaoston aktiivit suhtautuvat intohimolla melontaan ja jäsenten melontaosaamisen kehittämiseen. Koulutusjaosto järjestää koulutusta kaikille jäsenille kokemuksesta riippumatta. Perustason koulutuksia ovat peruskurssien lisäksi kertaussillat ja tekniikkatreenit, jatkotason koulutuksia ovat mm. jatkokurssit, jotka tähtäävät meloja2-taitotasolle. Edistyneempiä taitoja harjoitellaan ensin rannassa ja sen jälkeen viedään harjoittelu kovempaan keliin. Esimerkiksi aallokkoharjoittelu kehittää hyvin taitoja eteenpäin Meloja3-tasoa kohden.

Koulutusjaoston koulutuspolku noudattaa Melonta- ja soutuliiton koulutusohjelmaa. Taitoja voi harjoitella perustaidoista aina melontakouluttajaksi asti. Kouluttautuminen mahdollistaa jäsenelle esimerkiksi melontareviirin laajentamisen turvallisesti. Taitojen karttuessa voi tehdä pidempiä reissuja, eikä melonta ole niin keliriippuvaista. Hyvä melontatekniikka ehkäisee myös vammoja. Koulutusjaosto pyrkii vastaamaan kaikkien jäsenten koulutustarpeisiin ja tukemaan myös MaMen ohjaajien ja retkien vetäjien osaamista sekä melontaturvallista tekemisen meininkiä. Viime kesän suosituimpia tapahtumia olivat Filippa Kotajärjen pitämät ergonomisen melonnan koulutukset sekä syyskuun Villinkileiri.

Sanna Fagerlund

Olen liittynyt MaMeen vuonna 2020 loppuvuodesta. Melontahurahdus alkoi hankittuani Natura Vivan kausikortin. Vanha kollegani houkutteli minut Mamen jäseneksi. MaMe on tarjonnut minulle hienoja elämyksiä retkien ja yhteisten treenihetkien muodossa.

ssa olen ollut aktiivisesti mukana toiminnassa seuran liittymisestä saakka. Koulutusjaostoon olen kuulunut vuoden vaihteessa kolme vuotta. Olen viime kesänä ottanut vastaan taitokokeita, ollut vetämässä junnukurssia sekä kouluttamassa Villinkileirillä. Oma melontaosaamani olen harjoitellut kuluvana kesänä enimmäkseen koskessa.

SUP-jaosto

SUP-jaoston tarkoituksena on opastaa seuran jäseniä SUP-melonnassa saloihin. Jaosto järjestää peruskursseja, aikuisille ja junioreille. Jaosto pyrkii järjestämään ohjattua toimintaa kesäkuusta elokuun loppuun. Jos innokkaita löytyy, lähdetään syksyllä etsimään aaltoja ja myötätuulivetoja. Jaosto huolehtii myös SUP-kaluston hankinnasta ja huollosta.

Jaoston vetäjänä toimii Jarkko Ruuska. Tule rohkeasti mukaan kokeilemaan lajia ja innostu jaostoon niin pääset vaikuttamaan iltojen tai retkien kohteisiin.

Olen ollut Marjaniemenmelojissa Jäsenenä noin kymmenen vuotta. Olen ollut mukana hallituksessa sekä Juniori- ja perhemelonnassa. Nykyään roolini on SUP-jaoston vetäminen. Melonnassa nautin erityisesti sen monipuolisuudesta. Harrastan kunto-, SUP-, koski- ja merimelontaa. Viime aikoina olen myös innostunut kokeilemaan kanoottipooloa. Melonta tarjoaa minulle sekä fyysisiä haasteita että upeita luontoelämyksiä.

Melontavinkit: Jos ei ole aikaa pitkälle lenkille, niin SUP-laudalla saa nopeasti hyvän treenin ja se sopii etenkin hiihdon harrastajille kesä-treeniksi.

Jarkko Ruuska

Juniori- ja perhejaosto

Juniori- ja perhejaoston tavoitteena on tukea n jäsenten melontaa omien tai itselle läheisten lasten ja nuorten kanssa. Jaosto järjestää koulutusta lapsille ja nuorille peruskurssin ja tekniikkatreenien muodossa. Talvella junnut voivat harjoitella oman aikuisen kanssa n uimahallivuoroilla. Jaosto pyrkii myös saattamaan yhteen lasten kanssa melovia aikuisia ja järjestämään kesäisin yhteismelontoja esim lettu- tai jätskiteemalla. Lasten kanssa meloessa eväät ovat melkein pä tärkeämpiä kuin itse melonta! Junnumelonnasta kiinnostuneille on oma ryhmä MaMen WhatsApp yhteisössä. Tervetuloa mukaan toimintaan! Uusia ideoita ja tekijöitä kaivataan!

Liityin MaMeen vuonna 2018. Meloin pitkään lähinnä perheen kanssa, houkuttelin perheenjäseneni yksi kerrallaan MaMen peruskursseille ja jäseniksi. Perheen kanssa melominen vei minut Juniori- ja perhejaostoon ja olen ollut vetämässä sitä jo muutamana vuoden ajan ensin Jarkon ja sitten Sannan kanssa. Kesällä 2023 innostuin oman melontatekniikan kehittämisestä, mikä vei minut mukaan

Koulutusjaostoon. On ollut ilo tutustua isoon joukkoon mukavia MaMelaisia ja löytää jopa uusia ystäviä seurasta. Melonnassa parasta on se, että siitä voi nauttia niin monella tavalla; rauhassa fiilistellen, retkeillen, tekniikkaa treenaillen, koskessa, aallokossa ja poolokentällä huimaillen. Ja kaikki tavat virkistävät ja antavat voimaa ja virtaa arkeen.

Vinkki: Uskalla kokeilla uutta!

Heidi Nurminen

Virkistysmelontajaosto

Virkistysmelontajaosto järjestää Viikkomelontoja, päiväretkiä, teemamelontoja ja kaverimelontoja.

Olen Vesa Roth, ja olen ollut Marjaniemen Melojien jäsenenä noin 6 vuotta. Tällä hetkellä toimin Virkistysmelontajaostossa ja hallituksen jäsenenä. Olen ollut Virkistysmelontajaostossa 4 vuotta ja hallituksessa 3 vuotta. Lisäksi olen välillä yrittänyt autella koulutuksen tapahtumissa ja muutaman retkenkin olen vetänyt.

Vesa Roth

Kalustojaosto

Kalustojaosto hoitaa ja vastaa seuran melontakalustosta eli kajakeista, meloista, liiveistä, aukkopeitteistä ja peräkärriä ym. Kaluston huolto ja korjaus on myös kalustojaoston alla ja seuralla on käytössään Vuosaaressa korjauspaja, jossa pystytään tekemään vaativimpiakin korjauksia ja lasikuitutöitä. Korjauspajan toiminta on ja on ollut pääosin kahden kokeneen ja ammattitaitoisen seuralaisen hallussa. Jaoston toimintaa ohjaa vuosittain seuran syyskokouksen hyväksymä toimintasuunnitelma ja budjettiin jaostolle varattu raha.

MaMen kajakit ovat kesäaikaan todella kovassa ja ahkerassa käytössä. Jalkatukia, eviä, kansinaruja rikkoutuu ja lasikuituvaurioita tulee siihen tahtiin, ettei niitä kaikkia pystytä millään paikkaamaan sesongin ollessa kuumimmillaan. Vasta talven aikana ehditään laivastomme saattamaan seuraavaksi kaudeksi täyteen iskuun ja käyttökuuntoon. Kajakkien lasikuitutyöt eivät ole mitään yhden illan juttuja, eli korjaustoiminta vaatii kovaa sitoutumista, pyyteetöntä työtä ja paljon työtunteja talven aikana.

Kalustojaos seuraa vajakirjasta pu-
rettua paattien käyttödataa, eli millä
kajakeilla melotaan ja mitkä pölyt-
tyvät hyllyssä. Vähälle käytölle tai
kokonaan käyttämättömiksi jääneitä
kajakkeja huutokaupataan keväisin
ja näin yritetään saada vajalla tilaa
uushankinnoille. Erilaisia toiveita
hankittavista paateista ja muista vä-
lineistä kuunnellaan herkällä korvalla.
Vajakirjan käyttödata kertoo myös
arvokasta tietoa jäsenten suosikki-
kajakeista. Kaikki ovat tervetullei-
ta mukaan jaoston toimintaan eli
yhteydenottoa hallitukseen päin jos
toiminta kiinnostaa.

*Olen keski-ikäinen ulkolajien
addikti. Kesällä melon ja pyöräilen,
talviharrastuksia ovat sitten
retkiluistelu ja hiihto ladulla sekä
umpihangessa. Melontaharrastus
lähti käyntiin Hemen peruskurssilla
2007 ja MaMeen liityin kesällä 2020.
Alkuun melonta oli pääasiassa
retkimelontaa järvillä ja merellä
sekä viikonloppumelontaa vajalta
käsin. MaMessa melontaan on
tullut mukaan uusia tuulia eli
aikaisemmin kytättiin tyyniä ja
nättejä melontasäitä, mutta nyt
lähdetään merelle kovallakin tuulella
surffailemaan ja kikkailemaan.
Isompia aaltoja käydään välillä
hakemassa kauempaakin kuin
kotivesiltä.*

*MaMessa seuran hyvä draivi
veti vielä mukaansa syvemmälle
toimintaan aina hallitukseen asti.
Yleensä melon omalla kajakilla,
laiska kun olen niin ei tarvitse säätää
jalkatukia. Toki seuran retkikajakit ja
muukin kalusto ovat tulleet tutuiksi
jo nykyisen toimenkuvani puolesta
seuran kalustovastaavana. Yhtä
en kuitenkaan meloessa vaihda
ja kädessä on kelissä kuin kelissä
kuppimela!*

Juha-Petteri Elo

Kuntomelontajaosto

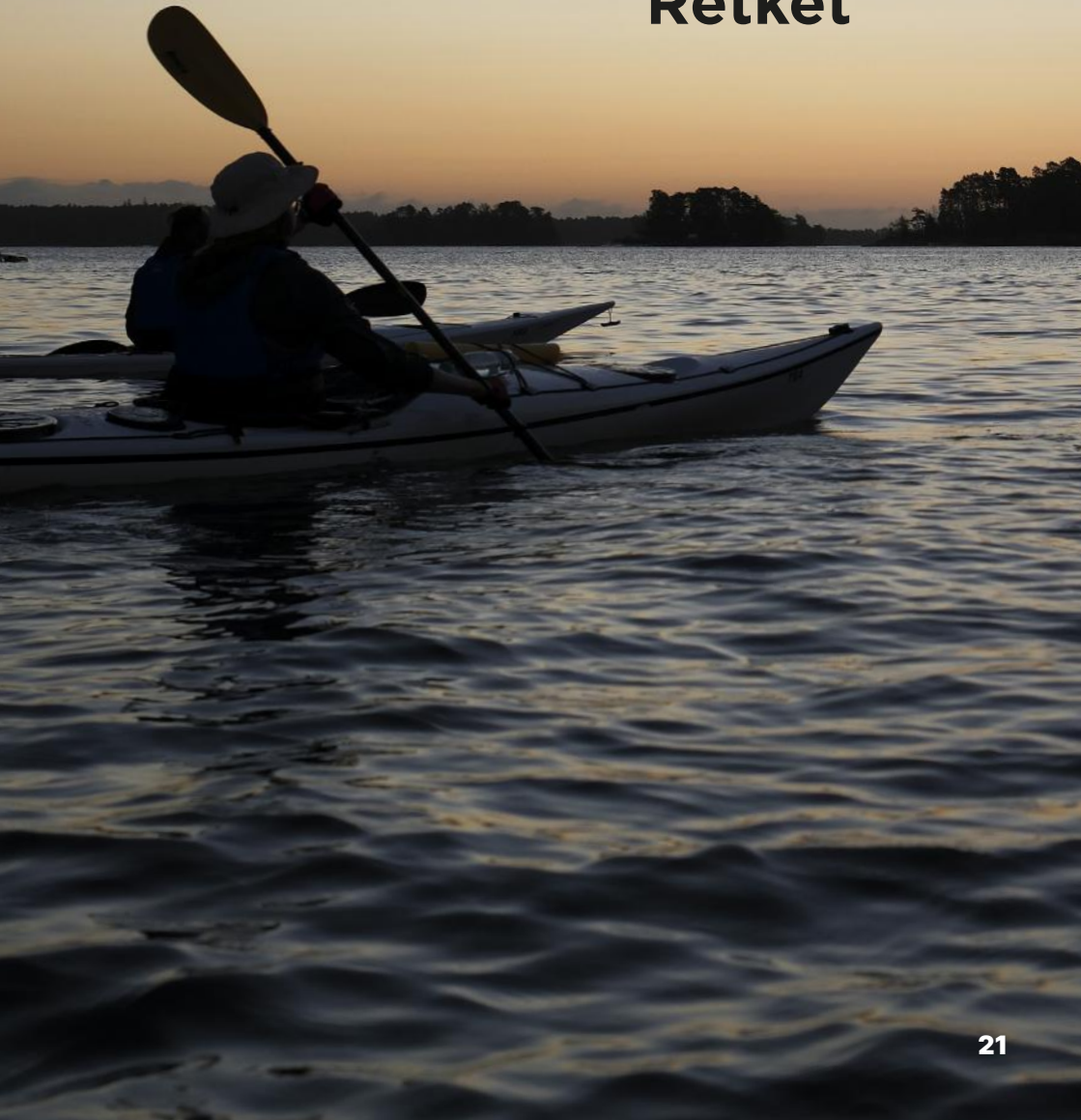
Seuran kuntomelontakalustosta löytyy kymmenkunta hyvätasoista kanoottia, sekä yksiköitä että kaksikoita, joista voi valita itselleen sopivan, esim. tukevamman tai nopeakulkuisemman. Kuntomelojilla on WhatsApp-ryhmä, jonka kautta on viestitelty, kyselty melontaseuraa iltalenkeille tai tiedotettu opastetusta mahdollisuudesta tutustua kalustoon. Viime kesänä kuntokanootit olivatkin varsin mukavasti vesillä. Toivottavasti suuntaus jatkuu tulevana vuonna. Melontatekniikkaa voi hioa myös talvikaudella vajalla olevan melontaergometrin avulla ja hakea tuntumaa kuntokanoottiin uimahallin melontavuoroilla.

Olen aloittanut melonnan Vanajaveden Vesikoissa 1980 ja kuulunut sen jälkeen useaan seuraan eri puolilla Suomea. Melontalajeista tutuiksi ovat tulleet rata- ja maratonmelonta sekä retkimelonta. MaMeen olen kuulunut kolme vuotta. Mukavaa, että pääsin seuraan heti kun muutimme Helsinkiin. Kuntojaoston pj:nä olen ollut siitä lähtien.

Jouni Taivainen

Retket

Puulan retki

Teksti: Ismo Jokinen, Harri Järvinen

MaMen retki Puulalle 15.-19.7.2024

Lähdimme MaMe:n vajalta 10 hengen porukalla, neljällä autolla ja trailerilla, kohti Puulaa. Retken vetäjänä Ismo Jokinen ja apuvetäjänä Harri Järvinen. Mukaan uskaltautuivat Anja, Hanna-Riitta, Helena, Laura, Outi, Pekka, Saara ja Tytti. Varasijalle jäi muutama henkilö, valitettavasti.

Kajakit trailerilta ja auton katolta purettuamme meloimme Väisälänsaaren sillan luota reilun kilometrin ihailemaan Saaranastuoli nimistä kalliomuodostelmaa, jonka alta jokainen vuorollaan pääsi melomaan ja ottamaan tuntumaan Puulan raukkeihin.

Ensimmäinen yö vietettiin Kankariluodolla, joka oli jo kesän 2022 retkellä osoittautunut mukavaksi paikaksi. Kankariluoto muodostuu kahdesta pienestä saaresta, joiden välissä on matalikko

mikä mahdollistaa saarten välillä kahlaamalla kulkemisen. Puulan useimmat leirisaaret ovat varsin pieniä mikä hieman rajoittaa isommalla porukalla leiriytymistä, mutta kyllä kymmenen melojaa mahtui ihan mukavasti hajautumalla kahdelle saarelle.

Harvassa paikassa tarvitsee kahlata naapuri saareen vessakäynnille tai kavereita moikkaamaan. Ensimmäisen rennon melontapäivän aikana hikiviiva piteni vain 12 kilometriä.

Kankariluodolta meloimme Puulan länsipuolelle ja teimme leirin Pieni Paatsalo nimiseen retkisaareen. Puulalla on useita ylläpidettyjä retkeilysaaria joissa varustukseen kuuluu ainakin puucee. Puhdasvetisellä järvellä retkeilyssä on ehdottomana etuna meriretkeilyyn verrattuna se, ettei juomavettä tarvitse pakata mahdollisia määriä kajakkiin, etenkin jos mukana on vedensuodattimia. Lounaan jälkeen meloimme lenkin katsomaan kallioseinämiä ja Kirkkokalliota, jonne myös retken apu vetäjä kiipesi selfeilemään.

Tiistaina 16.7 saimme hikiviivaa pidennettyä kevyet 22 kilometrillä.

Keskiviikkona meloimme saarten suojassa suurimman osan matkaa. Pieni Paatsalosta meloimme lounastauolle Vuohisaareen, josta juuri sopivasti oli tauolta poistumassa Vaasalainen yli kymmenen melojan porukka. Vaasalaiset olivat olleet yön Laajalahdessa, johon olimme itse suunnitellut seuraavaa leiriytymistä, onneksi emme sattuneet samaan aikaan Laajalahteen. Viimeisillä kilometreillä jouduimme joitakin kilometrejä tahkoamaan vastatuuleen ja kevyeen aallokkoon. Keskiviikon 21 melottua kilometriä pidensivät taas hitusen hikiviivaa.

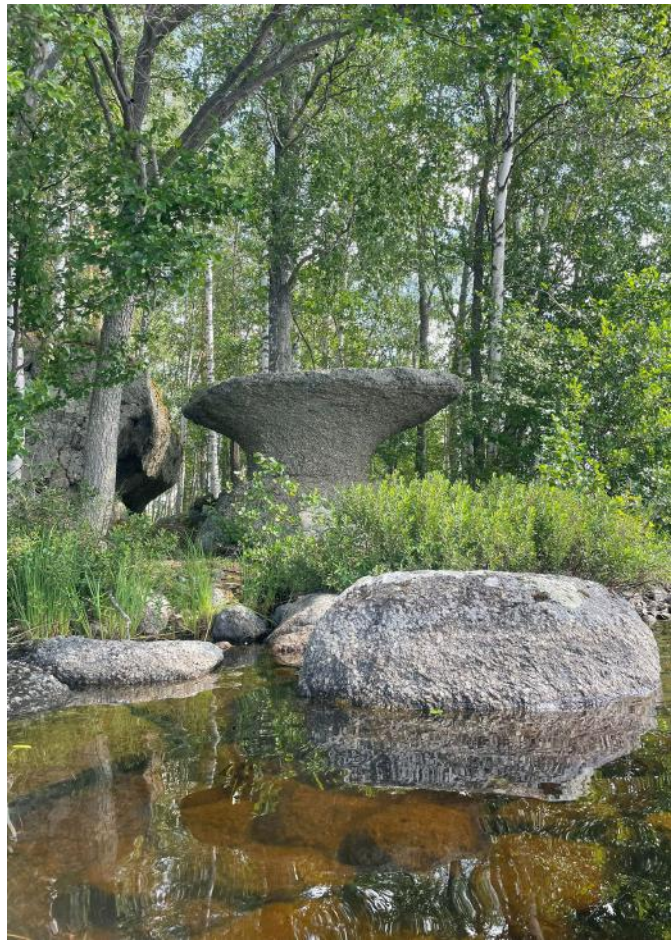
Torstaina lähdimme Laajalahdesta melomaan kierrellen kaikki mahdolliset saarten välit ja kapeikot. Muutaman kivenkin löysimme kajakkien pohjien avulla, selviytyen kuitenkin ilman korjausta vaativia vaurioita.

Kahvitaun pidimme Papusaaressa. Murukahvin lisäaine sai aikaan tyytyväisiä ilmeitä. Edellisenä kesänä Päijänteen retkellä tästä mainiosta murukahvin lisäaineesta oli vinkin antanut Joonas, kiitos siitä kaikkien puolesta.

Alttarikivi on Puulan yksi kuuluisimmista Raukeista ja sijaitsee Soisalonselän vieressä, jossa pidimme lounastaukoa. Raukit ovat muodostuneet aaltojen ja vedenpinnan korkeuden muutoksista johtuneesta hauraan kivilajin kulumisesta.

Soisalonselän viereisessä saarella on myös hienot kalliomuodostelmat ja toisinaan järven neidot ilmestyvät vedestä näkyville, toisin ojentamatta kuningas Arthurin Excaliburia järven syvyyksistä.

Viimeinen leiriytyminen suoritettiin jälleen Kankariluodolla, lettuja paistaen ja sadetta odotellen, joka myös illalla alkoi ja jatkui yötä myöden perjantaille. Torstain saldona oli 16 rentoa kilometriä.

Perjantaiamuna yritimme saada leirin purettua ja kajakit pakattua pienen sateettoman hetken aikana. Retken viimeiset 8 kilometriä melottiin tyvenessä kelissä jonka aikana veden pintaa kauniisti rummutti sade, toki myös meitä.

Paluumatkan pysähdyksellä Otavassa yksi retkueen jäsen poistui vahvuudesta odottelemaan kaverien kyytiä mökille.

MaMe:n rannassa seuran kajakit purettiin trailerilta ja puunattiin puhtaammiksi kuin mitä olivat reissuun lähtiessä, kuten tapana on ollutkin.

Rennon stressinpoistoretken kevyenä saldona 79 kilometriä ja neljä leiriyöpymistä. Retken ja trailerin vetäjänä sekä suunnistajana toimi Ismo Jokinen apunaan Harri Järvinen apuvetäjän ja letkan varmistajan ominaisuudessa.

Tämä oli toinen MaMen järviretki Puulalle, mutta ei ehkä viimeinen?

Saarnat on kirjoitettu järviin, metsän uumeniin Jylhiin vuorten rinteisiin

Helsingissä syyskuussa 2024,
Ismo Jokinen & Harri Järvinen

Virolahtimelonta

Teksti: Katja Kastinen

Meno 11.-19.5.24

Paluu 20.-23.5.24

Legendaarinen Marjaniemen Melojien Virolahtimelonta on pitkien perinteiden tapahtuma ja vuoden 2024 melonta oli 42. järjestetty kerta. Reitti kulkee Itä-Helsingistä kotivajalta Sipoon, Porvoon, Loviisan, Pyhtään, Kotkan ja Haminan kautta Virolahteen itärajalle. Toukokuussa järjestettävälle ja tänä(kin) vuonna Lasse Tähtisen luotsaamalle menomatkalle osallistui vetäjä mukaan luettuna 7 melojaa. Virolahdelta takaisin Marjaniemeen meloi Lassen lisäksi yksi konkari. Ensikertalaisia menomatkalla oli mukana yksi.

Kajakin pakkaaminen useamman melontapäivän retkelle on aina oma suorituksensa. Mitään ylimääräistä ei pidä ottaa mukaan, mutta kaikki välttämätön tulee olla mukana. Riittävästi ravintorikasta kuivamuonaa, vettä 3 l/ vrk, vaateista pakkasasteille sekä hellekelille, teltta tai riippari, lämmin makuupussi, kylmältä suojaava makuualusta, trangia, kaasua, ensiapupakkaus, välineet kajakin korjaukseen yms. kuuluvat perusvarusteisiin. Hattu ja korkean suojakertoimen aurinkovoide ovat tärkeitä ja virolahtimelojan tunnistaa hassuista rusketusrajoista kaulassa ja ranteissa kuivapuvun mansettien kohdilta.

Toukokuinen merivesi on vielä kylmää ja kuivapuku on välttämätön varuste tällaisella vaatuvuusluokitukseltaan vaativalla melontaretkellä. Reittiin kuuluu myös lukuisia isoja merenselkien ylityksiä, tämä osaltaan lisää retken haasteellisuutta. Päivämatkat vaihtelevat 25-40 km. Tämän vuoden menomatalla melontakilometrejä tuli yhteensä 231 km kahdeksan melontapäivän aikana.

Melontapäivän jaksaminen aloitetaan oikeastaan edellisen illan huoltamisesta. Kun iltatoimet tehdään ajoissa ja uniaika on riittävä, jaksaa vaativankin

melontapäivän meloa mukavasti. Aamut alkavat aikaisin, jokainen toki toimii aamutoimissa omalla yksilöllisellä tavallaan, mutta retkellämme mela on vedessä klo 9 yhdessä hyväksytyin päätöksen mukaisesti. Kun vesille päästään lähtemään ajoissa, melontapäivän päätteeksi leirytyminen ei venähdä myöhäiseen. Samoin tauoilla ei kaiveta trangiaa esille, vaan lämmin ruoka tehdään aamulla ruokatermokseen ja päivän aikaisilla tauoilla pidetään huolta, että "homma etenee", eikä tauot venähdä kohtuuttoman pitkiksi.

Kun päivät on rytmitetty selkeästi, on jokaisen helppoa toimia yhteisten sääntöjen mukaisesti ja pitää hyvää huolta jaksamisestaan. Mukavaan ryhmähenkeen kuuluu, että eletään hetkessä ja nautitaan uskomattoman hienosta meren ja kevääseen heräilevän luonnon läsnäolosta, eikä kaivella ylimäärästä stressitekijöitä matkalle mukaan. Toukokuussa lintujen kevätmuutto eli Arktika on merellä vahvasti läsnä ja lintuparvia lentää valtavia määriä aivan melojien yläpuolelta. Harmi, että kännykkäkameralla lintujen kuvaaminen ei vesillä oikein onnistu.

Tänä vuonna sääennuste lupasi priimaa keliä ensimmäisen tuulipäivän jälkeen ja sääolosuhteet mahdollistivat poikkeuksellisen hienon reittivalinnan. Tyyni keli mahdollisti ulommille saarille melomisen ja pääsimme käymään Itäisen Suomenlahden Kansallispuiston uloimmilla saarilla. Toki sääennusteita luetaan huolella koko matkan ajan ja kyseessä oleva päivän reittisuunnitelma lyödään lukkoon vasta aamulla. Turvallisuustekijät huomioidaan huolellisesti ja retken vetäjä tekee päätökset huolellisen harkinnan jälkeen.

Ensimmäinen yö vietettiin Björkholmenissa Emäsalon kupeessa ja toinen yö Pellingin Norra Sandössä. Kolmas yöpymisaari oli Tallholmen Kampuslandetin kainalossa. Neljäs melontapäivä olikin sitten täydellistä herkuttelua. Pläggä suosi ja pääsimme melomaan Pyhtään ulkosaariston Mustaviirille sekä Pitkäviirille. Mustaviirin kolmiomittaustorni on osa Unescon maaailmanperintöluetteloon valittua Struven ketjua. Vielä Kaunissaaren Pohjoispään loistoon kiipeämisen kautta päädyimme Kotkan Koukkusaareen leirytymään neljättä yötä.

Kotkassa kävimme "kylillä" ja meloimme Kotkansaaren ympäri. Sapokassa täydensimme vedet ja nautimme kahvilapalveluista. Outoa oli nähdä muita ihmisiä, maksaa kortilla ostoksia ja pestä kädet kuumalla vedellä. Meloessa olimme niin vahvasti poissa sivilisaatiosta ja läsnä luonnon kanssa rinnakkaiselossa.

Viides leiriyöpaikka oli Santaranta, minä jälkeen olikin sitten vaihteeksi tuulinen päivä. Nuokkosten jälkeen Pitkä-Kotkalle lasketeltiin myöttiksessä ja aallon korkeus ylitti metrin. Aalloissa surffailu oli jännittävää, onneksi konkarit tarjosivat vieressä henkistä tukea sekä myötäiloa onnistumiskokemuksissa. Kuorsalo oli retkemme kuudes leiriyöpaikka.

Tuuli tyyntyi ja pläjä teki paluun. Pääsimme taas ulos ja päivän taukokohde oli monipuolinen Ulko-Tammio. Itäisen Suomenlahden kansallispuisto on kyllä hieno. Viimeinen yö ennen Virolahtea yövyttiin Pulterissa.

Virolahtimelonta on hienoimpia asioita, mitä olen Marjaniemen Melojien jäsenyyden aikana kokenut

Perillä Virolahden Hurpussa odotti lintujen kevätmuuttopahtuma Arktika-päivät uteliaine lintubongareineen, sauna ja maaelämä. Kun viikon aikana peseytyy vain kylmässä merivedessä, on saunaan pääsy käsittämättömän ihmeellistä.

Näin sosiaaliselle introvertille melontaretkeily on kyllä parasta. On oma teltta, kajakki, tilaa omille ajatuksille sekä itsenäisyydelle. Toisaalta ryhmä tuo turvan, osaamista, oivalluksia ja yhdessä kokemisen jakamisen ilon.

Virolahtimelonta on hienoimpia asioita, mitä olen Marjaniemen Melojien jäsenyyden aikana kokenut. Olen osallistunut Virolahtimelontaan kaksi kertaa. Ennen ensimmäistä kertaa kävin vetäjän kanssa huolellista keskustelua taitojen, kokemuksen ja jaksamisen riittävydestä. Osaltani haluan kannustaa jäseniä kartuttamaan riittävää kokemusta ja osallistumaan tälle hienolle retkelle.

Saaristomeren helmiä

Teksti: Carl-Magnus Cedercreutz

MaMen retki Saaristomerelle 19.-23.7.2024

Perjantaina 19.7. suuntasimme, kaksi autoa sekä kuusi kajakkia ja melojaa, kohti Nauvon Pärnäsiä. Siellä jätimme autot satamaan ja lastasimme kajakit, matkatavarat sekä melojat yhteysalukseen, joka lähti klo 18 kohti Jurmoa. Aluksessa oli ravintola, jossa söimme illallisen Bergön ja Nötön välillä. Auringonlaskun aikaan pystyimme teltat niille varatulle niemelle Jurmossa.

Yhteysaluksen uumenissa on ryhmä lähdössä retkelle

Lauantaina suuntasimme päiväretkelle Utötä kohti ja harvakseltaan murtuvia aaltoja vastaan. Navigointia helpotti Utön majakan selvä profiili lännessä. Reitti osoitti myös selvästi erannon tärkeyden avomerellä, koska kompassi osoitti 270 vaikka meloimme hieman lännessä etelään. Lähestyimme Utötä pohjoisen saariryppään läpi ja haimme sopivaa mairinnousupaikkaa, joka löytyikin läheltä yhteisaluksen laituria. Jakaannuimme pienempiin ryhmiin ja sovimme tapaavamme majakkakierroksen jälkeen. Lounas maistui useimmille, ja Hanna's horisontista ostimme jäätelöä ja tultaisia.

Hanna Kovanen majakkakierroksella kuulumme tarinoita haaksirikoista, avun annosta ja selviytymisestä saaristossa sukupolvesta toiseen. Utössä myös Skärgårdsteaterin kippari bongasi allekirjoittaneen, olemme tunteneet toisemme purjehduksen parissa jo yli 15 vuotta.

Paluumatkalla Jurmoon kävimme tutustumassa 90-luvulla haaksirikkoutuneeseen virolaiseen propsilaivaan ja osa myös haki surffeja. Illalla ehdimme vielä laituritansseihin, joissa MaMelainen Hannele Parviala liittyi seuraan. Osa retkeläisistä ehti myös tutustua Jurmon kirkkoon.

Ryhmä lähdössä Jurmosta Utöhön

Sunnuntaina seuraavan majapaikkamme isäntä liittyi seurueeseen. Hänen saapuessaan Jurmoon saimme kuulla, että koko reitti Lökholmenista länteen oli sankassa sumussa. Suuntasimme kuitenkin Jurmoa pitkin luoteeseen. Pohjoiskärjessä tuulen henkäys ja aaltojen lotina kivisessä kärjessä muistuttivat haavan lehtien vapinaa.

Jatkoimme avautuvassa sumussa itään ja Trumsön eteläpuolella näkyvyyttä oli riittävästi turvalliseen väylän ylitykseen. Långörenistä löytyi hieno lounastaukopaikka. Jatkoimme Trumsön etelärantaa vierassatamalaiturille. Siellä meitä tervehti MaMelainen Paula Mäki, joka oli siellä kesätöissä saariemäntänä.

Reitti jatkui Holmenin ja Sandholmenin väliseen salmeen, jossa vesi virtasi vuolaasti. Meitä tervehdittiin innokkaasti laiturilta ja televisiosta tuttu mies oli selvästi odottanut meitä. Osoittautui, että tuleva isäntämme tunsu hänet ja oli pyytänyt meille lyhyen esittelyn saaren historiasta. Saimme lisää tietoa siitä, miten saaristo aiemmin muuttui hitaasti ja miten kasvillisuuden kasvu on nopeutunut. Tämä ei koske ainoastaan levää vaan myös saarissa pusikot ja puut kasvavat ennennäkemättömän nopeasti, aina saa olla raivaamassa. Jatkoimme matkaa ja näimme Skärgårdsteaternin sinisen laivan suuntaavan kohti Sandholmenia. He olivat menossa sinne tapaamaan tuttua teatteritaiteilijaa.

Saaristomeri on ihana paikka, mutta ulkosaaristossa ollaan todella sään armoilla. Tällä kertaa kelit suosivat meitä, emmekä joutuneet vaihtamaan kohteita varakohteisiin.

Jurmon leirintäalue

Keli muuttui lämpimäksi ja tyyneksi. Matka edistyi tahmean hitaasti ja sinilevän kukintaa tutkien, kunnes näimme kolme merikotkaa. Yövyimme retkenvetäjän tutulla ihanassa paikassa, jossa jokaiselle riitti sänky. Ruoka ja sauna maistuivat taivaalliselta.

Maanantai oli helteinen ja tuuleton. Aikaisen herätyksen, aamun rutiinien ja auringonsuojan laitton jälkeen lähdimme matkaan. Ohitimme

Sandholmenia vastapäätä olevan Merikarhujen sataman. Onkohan kaikissa Merikarhujen satamissa vihreät poijut?

Trunsössä meille oli kerrottu, että Björkö on nähtävä, joten suunnattiin sinne. Melomista tuli siinä hiukan liikaa kerralla ja nälkäkiukku hiljensi melojia ennen saapumista Björkön syvään suojaisaan lahteen. Lounas rantakallioilla ja kahvit Björkön kahvilassa nostivat mielialaa.

Björköltä löytämämme ponit sulattivat sydämemme ja Brita-kakku suorastaa suli suussa. Björkön kahvilan tarinan kävi nuori isäntä itse kertomassa. Siitä miten hän remontoï vanhan rakennuksen ja sitten iski pandemia. Nyt on saatu parisen vuotta toimia ja todella hienolta näyttää. Vahva suositus!

Kävelimme peikkopolkua takaisin kajakeille ja bongasimme useita kivisiä peikkoja. Björkön sisäjärven syvässä kirkkaassa vedessä uimme kuin lapset konsanaan ennen kajakkeihin palaamista. Melonta Nötöhön tuntui lämpimässä pitkältä, mutta palloleikki muutti sen luonteen ainakin ajoittain hassutteluksi.

Nötön satamassa oli vastassa Skörgårdsteatern ja laiturilla myös kipparin isä, jonka retkenvetäjä tuntee yli 20 vuoden takaa. Jätskien ja lyhyen trampoliinihyppyharjoituksen jälkeen matka jatkui yöpymisssään. Siellä odotti korkealla kalliolla oleva talo valtavalla terassilla ja saimme kutsun lämpimään saunaan.

Valtaosa retkeilijöistä majoittuivat sänkyihin, mutta osa kaipasi jo telttamajoituksen luontokontaktia.

Ryhmä rantautunut viimeistä yötä varten

Terassille sai teltan pystyyn fantastisella merinäköalalla, jonka kankaan läpi aurinko herätti seuraavana aamuna noustessaan.

Tiistaina meloimme pienessä tuulessa Ådö-fjärdenin länsipuolen yli ja pidimme Boskärissä lyhyen tauon juhlistaen sitä, että isoimmat selät oli nyt kaikki ylitetty.

Saaret lähestyivät toisiaan ja merikotka teki ylilennon ennen lounasta, jonka taisimme syödä Bråmaskärissä. Meloimme Bergön ja Lånholmenin välisestä kapeasta salmesta läpi. Sitten olikin enää jäljellä viimeiset suorat ja siinä Pärnäs hämmöttikin jo edessä.

Meloimme neljä päivää ja 124 km. Saaristomeren ihana paikka, mutta ulkosaaristossa ollaan todella sään armoilla. Tällä kertaa kelit suosivat meitä, emmekä joutuneet vaihtamaan kohteita varakohteisiin. Retkenvetäjällä on kuitenkin aina oltava suunnitelmat B, C ja D varalla. Tällä kertaa ainoa haitta siitä, että kohde oli myös allekirjoittaneelle melko tuntematon oli, että nälkäkiukku esiintyi välillä, kun ei ollut hyviä välisatamia valmiiksi kartoitettuna verryttelytauoille.

Kiitos huippureissukavereille ja MaMelle, joka mahdollistaa porukan keräämisen tällaisille retkille.

Retki Pihlajaluodolle

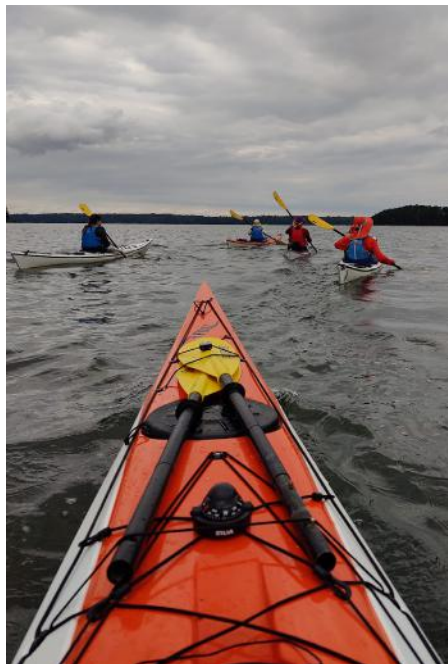
Teksti: Heini Turpeinen

Olen ollut Marjaniemen melojien jäsen vuodesta 2017. Olen ollut alusta asti aika arka ja hidas meloja ja selkävaivojen takia pitkien yhtäjaksoisten matkojen melominen tuottaa tuskaa. Minulle melomisessa tärkeintä on ollut meri, luonto ja hyvät eväät. Yöretket ovat kiinnostaneet, mutta seuran järjestämät retket ovat olleet niin pitkiä ja vaativia etten ole uskaltanut mukaan. Tänä kesänä tuli vastaan juuri sopiva yhden yön retki Pihlajaluodolle!

Meitä lähti retkelle viisi jäsentä plus vetäjä Ville Varis. Ennen retkeä meillä oli palaveri ja pelastautumis-harjoitukset vajalla. Jokainen sai esittää toiveita retken suhteen ja kertoa itsestään. Meitä oli pari, joita pelastautuminen ja pelastaminen jännitti tosi paljon, mutta jännitys helpotti, kun saatiin harjoitella turvalisessä ympäristössä. Ensimmäistä kertaa sain varmuuden että osaan myös pelastaa jonkun toisen tarvittaessa. Monella mukaan lähtijällä oli kokemusta retkeilystä enemmänkin, muttei melontaretkeilystä. Itse taas olen melonut paljon lähivesillä ja reitti Pihlajaluodolle oli tuttu, mutta yön

yli retkistä ei juuri ole kokemusta, ei meloen eikä muutenkaan. Esitin toiveeksi opetella pystyttämään teltan ja käyttämään trangiaa.

Lauantaina iltapäivällä tapasimme vajalla ja pakkasimme kajakit. Viikon aikana oli whatsapp-ryhmässä annettu hyviä ohjeita pakkaamisesta ja siitä mitä pitäisi ottaa mukaan. Saapuminen vajalle hoitui kimppakyydeillä. Kajakkiin mahtuu yllättävän paljon tavaraa, kun sen pakkaa tarkasti ja laittaa kapeita, pitkulaisia asioita keulaan ja perään. Tuntui että ruokaa ja vettä tarvittiin yhden yön retkellekin valtavia määriä!

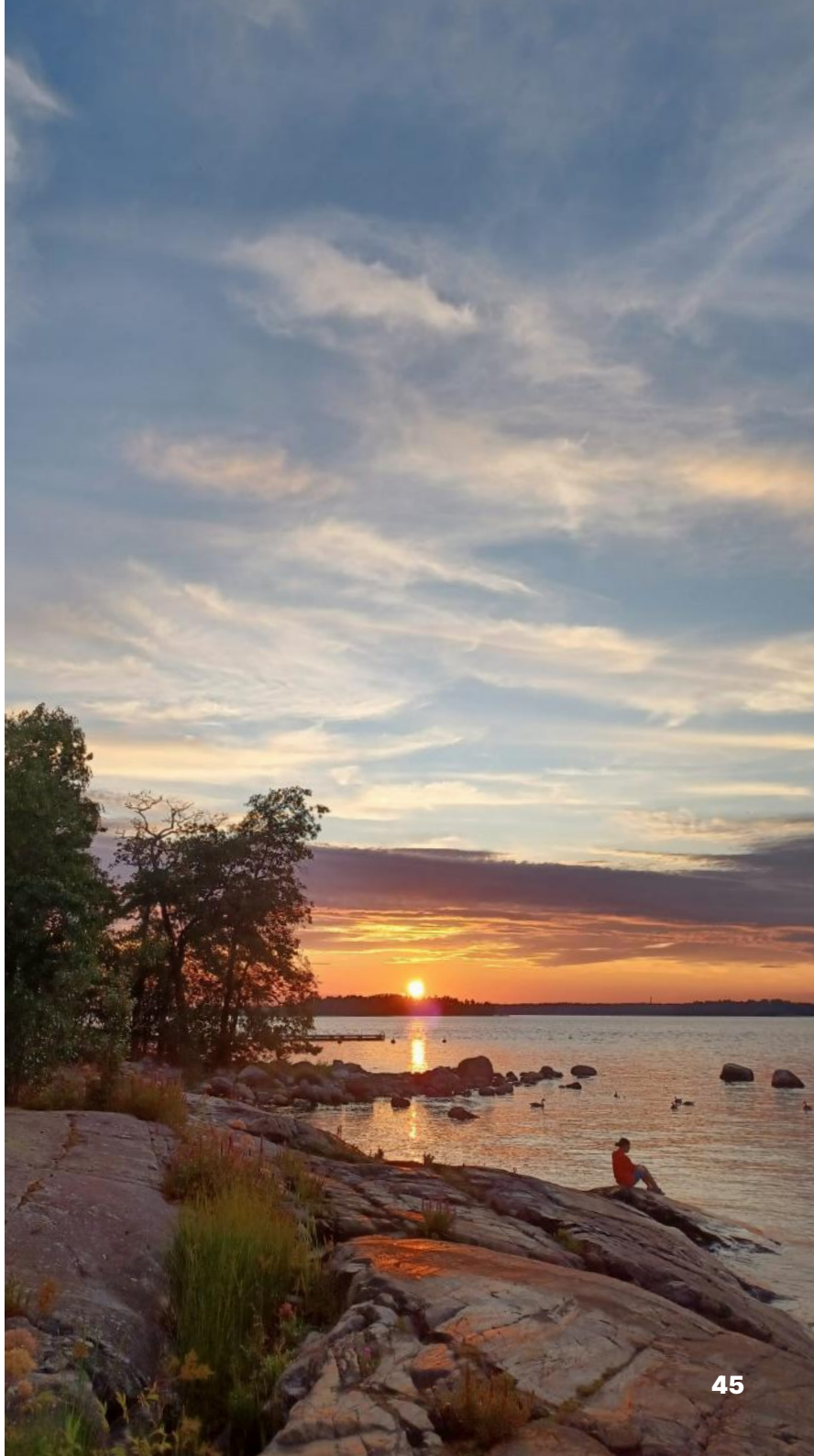
Ennen lähtöä Ville piti meille vielä pienen alkujumpan. Aallokkoa oli matkalla jonkin verran, mutta hienosti selvittiin ja saatiin varmuutta myös aallokossa melomiseen. Matkalla harjoiteltiin myös navigointia.

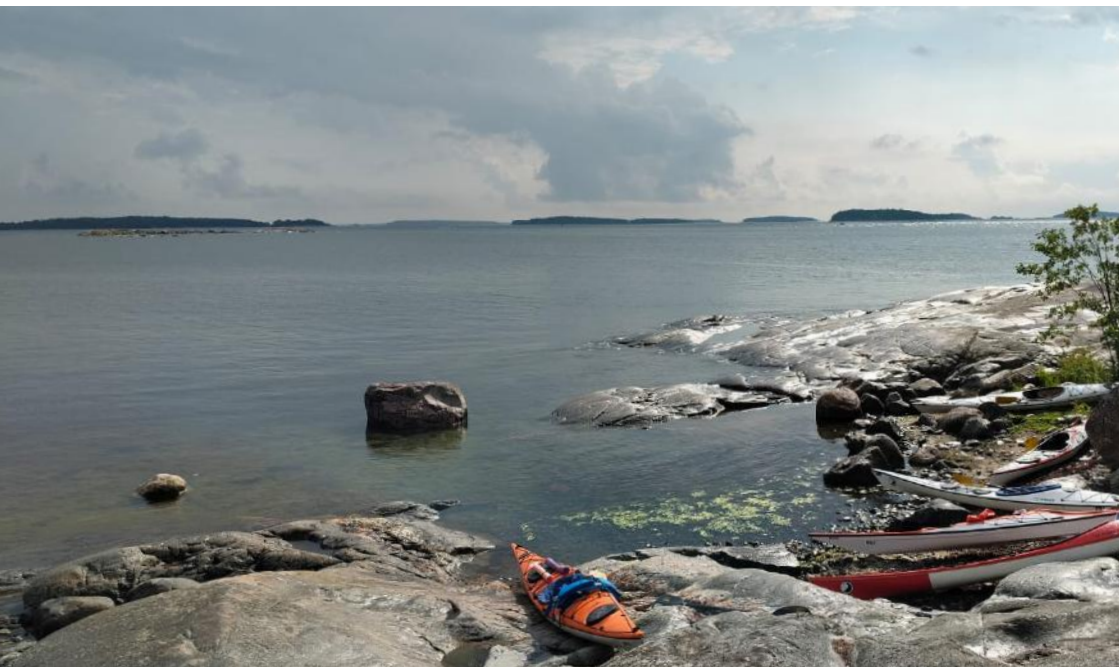
Perillä oli tarkoitus treenata lisää pelastautumista, mutta pakkaamiseen ja matkaan oli mennyt yllättävän paljon aikaa ja olimme jo nälkäisiä, joten pelastautumiset skipattiin ja sen sijaan ruvettiin telttojen pystytyksen jälkeen kokkailemaan. Ruoan jälkeen Ville vielä paistoi meille lettuja ja oli jopa tehnyt taikinan gluteenittomana minun takiani! En edes muista milloin olisin syönyt edellisen kerran lettuja. Metsäpalovaroituksen takia tulia ei voinut tehdä, mutta onneksi ilta oli lämmin istuskella muutenkin.

Pari meistä kävi vielä iltauinnilla auringon laskiessa. Pihlajaluoto on aivan upea paikka ja merivesi oli todella lämmintä!

Yön nukuin vähän heikosti. Tämä oli ensimmäinen kerta elämässäni yksin teltassa mikä oli vähän jännää eikä ilmatäytteinen makuualustani ollut paras mahdollinen... Mutta kun aamulla heräsi auringon paisteeseen ja upeaan maisemaan, ei väsymys kauaa tuntunut.

Söimme rauhassa aamiaista, kävimme aamu-uinnilla ja purimme leirin. Ennen lähtöä meillä oli taas lämmittelyjumppa. Takaisintulomatalla kävimme Isossa liluodossa saunassa. Iso liluoto on Helsingin kaupungin työntekijöiden virkistyspaikka. Helsingin kaupungin työntekijän seurassa sinne pääsevät muutkin ja siellä on stadin paras sauna! Iso liluoto sijaitsi sopivasti

matkamme varrella, Kallahdenniemen uimarantaa vastapäätä. Huonoksi onneksi siellä oli tällä kertaa todella paljon sinilevää, mutta saaren toiselta puolelta uskaltauduimme uimaan. Reskutukset jäivät siis tänäänkin väliin. Saunan jälkeen söimme välipalaa ja vajalla olimme vasta klo 18 aikaan. Kotona huomasi, että telttani oli unohtunut syvälle kajakin keulapiikkiin.

Reissu oli kaikin puolin onnistunut kokemus. Porukka oli tosi hyvä ja sanoinkin että voisin turvallisin mielin lähteä retkelle kenen tahansa mukana olleen kanssa. Oli myös kiva, että meitä oli sen verran vähän, jotta pystyi tutustumaan kaikkiin.

Ville hoiti retken ohjauksen todella perinpohjaisesti. Vileltä myös löytyi mikä tahansa väline mitä joku kaipasi ja hänellä oli myös vettä sen verran paljon, että sieltä sai tarvittaessa ottaa täydennystä. Reissun aikana tuli juteltua monenlaista MaMesta, melomisesta, retkeilystä ja retkירוista. Sain varmuuden siihen, että osaan pystyttää teltan ja käyttää trangiaa.

Pihlajaluodosta tuli myös yksi lempparisaarista. Jos et ole vielä käynyt, käy ihmeessä!

Mielestäni oli tosi arvokasta, että MaMessa järjestettiin tällainen matalankynnyksen retki. Toivottavasti näitä tulee jatkossakin ja sanoinkin, että mielelläni voisin lähteä vaikka apuohjaajaksi vastaavalle. Aina ei tarvitse mennä kauas, vaan myös lähellä vajaa on upeita retkisaaria, joissa yöpyä.

Tästä heräsi kyllä kipinä retkeilyyn!

Villinkileiri

Teksti: Jaana Kilponen

Villinkileiri 2024 Kerrasta perinteeksi!

Seuran ensimmäinen koulutusleiri keräsi 36 innokasta melojaa Villinkiin syyskuun ensimmäiseksi viikonlopuksi. Toimintasuunnitelmaan kirjattua leiriä suunniteltiin kevästä saakka ja sen pitopaikaksi saatiin upea Villa Willinge.

Leirille ilmoittautuneilta kyseltiin etukäteen koulutustoiveita. Niiden mukaan ohjaajat suunnittelivat leirille pienryhmiä, joissa porauduttiin tekniikoiden saloihin. Lauri Sihvo kantoi päävastuun ohjelman viimeistelystä ja lopullinen ohjelma muotoutui leirillä.

Koulutusjaoston lisäksi ohjaajia tuli mukaan seuran koulutussakki-WhatsApp-ryhmästä. Yhteensä ohjaajia oli huikeat 12.

Heidi Nurminen selvitteli ruokailut, allergiat, saunat ja majoitukset jopa niin tarkasti, että huonetoveritoiveetkin otettiin huomioon. Jaana Kilponen sopi vierailusta Meripelastusseuralle.

Koulutusjaos jännitti, ilmoittautuisiko uuteen tapahtumaan riittävästi melojia. Ilo oli suuri, kun lista täyttyi jo vuorokauden sisällä. Muutimme enimmäismääräksi 40 melojaa, ja niin varasijoilla olleetkin pääsivät mukaan.

Perjantai 7.9.

Yhteislähtö Villinkiin oli kello 18 aurinkoisessa kelissä. Illan mittaan majoituttiin ja tutustuttiin paikkoihin. Osa viihtyi rantsaunassa, ja 12 melojaa lähti kiertämään yöllistä Villinkiä pimeään laskeuduttua.

Aamuisin kerrottiin päivän ohjelma ja jakauduttiin pienryhmiin

Lauantai 8.9.

Sessio I kello 10-13

Tervetuloivotusten ja esittäytymisten jälkeen jakauduimme neljään pienryhmään.

Koulutusaiheina olivat:

- 1) Edistyneet hinaukset ja rantautumiset
- 2) Edistyneet tuennat
- 3) Tuennat ja reskut
- 4) Eteenpäinmelonta.

Sessio II kello 15.30-18

Lounastuokion jälkeen uusin voimin harjoittelemaan.

Koulutusaiheina olivat:

- 1) Pelastustekniikat ja simulaatio
- 2) Pyörähdyksen perusteet
- 3) Itsereskutukset
- 4) Meloja 2-tason tekniikat
- 5) Grönnimelonta.

Laurin aalto-
simulaattorissa
tarvittiin taitoja ja
voimaa.

Kuinka saadaan
tajuton meloja
ripeästi rantaan?

Tajuttoman
nostaminen suoraan
vedestä oli raskasta.
Dippaustekniikalla sai
nostettua vedestä
suuremmankin
melojan!

Mereltä palasi märkää ja iloista porukkaa, joka suunnisti suoraa päätä saunaan. Tovin päästä olikin kiljuva nälkä. Villa Willinge tarjoili suussa sulavaa rosvopaista ja lohta niin, että navat paukkuivat. Koulutusjaoston puheenjohtajan Sanna Fagerlundin kiitospuheet lämmittivät mieliä. Sanna ylisti leirin mahtavaa yhteishenkeä ja yhteisöllisyyttä, johon kuuluivat myös ravintoloitsijat.

Sunnuntai 9.9.

Sessio III kello 10-13

Maittavan aamupalan jälkeen jakauduttiin pienryhmiin.

Koulutusaiheina olivat:

- 1) Perusrollista eteenpäin
- 2) Teatteri vesillä
- 3) Hinaukset
- 4) Navigointi

Hinaajat ja navigoinnin saloihin perehtyneet ottivat suuntiman Matosaareen, jossa Meripelastusseura kertoi melojien näkymisestä veneilijöille, turvavarusteista ja esittelivät SAR-alkuset. Taidettiin siellä suunnitella jo yhteisharjoitustakin.

Visiitti Matosaaressa
Meripelastusseuralla

Lounaan jälkeen purettiin leiri ja kiiteltiin ravintoloitsijat. Kotimatalla kokeiltiin opittuja kikkakolmosia. Mahtava leiri! Villa Willinge on varattuna meille myös ensi syksyksi.

Terveisin koulutusjaosto 2024:
Sanna Fagerlund, Heidi Nurminen,
Lauri Sihvo, Jaana Kilponen, Inka
Suhonen ja Johanna Koppinen

Mahtava leiri ja mukavaa yhdessäoloa.
Tänne tullaan uudestaan.

Helena Antikainen ja melojan polku

Teksti: Helena Antikainen

Olin pitkään kiinnostunut melonnasta ja kävin ensimmäisen kerran kaupallisen toimijan järjestämän peruskurssin jo 2000-luvun alkupuoliskolla, mutta vuokratkalustolla harrastus ei oikein ottanut käynnistyäkseen ja jäi muutamaan yksittäiseen kertaan.

Vuonna 2019 onnistuin pääsemään Marjaniemen melojien peruskurssille kolmannelta varasijalta. Mikä onnenpotku! Kurssi oli hyvä ja oli mahtavaa päästä jäseneksi melontaseuraan ja saada käyttää seuran kalustoa. Lisäksi tarjolla oli organisoituja viikkoretkiä ja melontaseuraa.

Ensimmäinen melontavuosi kului enimmäkseen Tammisaloa ja Vartiosaarta kiertäen kurssikaverini kanssa. Juuri pidemmälle ei voinut lähteä ennen kuin melontataidot ehtivät hiukan kehittyä. Viikkomelonnatkin menivät aluksi sinnitellessä letkan häntäpäässä. Luotin kuitenkin siihen, että kun vain jaksan meloa ja harjoitella, niin opin ihan varmasti. Motivaatiota ja intoahan minulla on ja sitkeällä harjoittelulla matka alkoi taittua helpommin.

Minulle melonnassa yhdistyy monta positiivista asiaa. Luonto ja akkujen lataaminen on yksi tärkeimmistä. Mieli lepää merellä ja arjen kiireet häipyvät taka-alalle. Perjantaina tapahtuvia melontoja kutsunkin siirtymäksi viikonloppuun. On ihanaa meloa ulos Ramsinsalmesta Kallahden selälle ja rauhoittua hetkeksi vain katselemaan merta. Keväällä on kiva seurailta lintuja ja kuunnella jääpeitteestä vapautuneen meren ääniä. Syksyllä voi taas ihailla harmaan ja sinisen erilaisia sävyjä ja alati muuttuvaa värimaailmaa veden pinnalla ja taivaalla.

Melonta ruokkii myös sisäistä tutkimusmatkailijaani. Seuran aktiivit ovat järjestäneet monenlaisia kiinnostavia retkiä, joissa olen päässyt tutustumaan eri saariin ja kohteisiin. Mieleen on jäänyt esimerkiksi parin kesän takainen retki Vallisaaren biennaaliin, tutustuminen Suomenlinnan

Minulle melonnassa yhdistyy monta positiivista asiaa. Luonto ja akkujen lataaminen on yksi tärkeimmistä. Mieli lepää merellä ja arjen kiireet häipyvät taka-alalle.

tunneleihin, melontaretki Oodiin, pyhäinpäivän kuivapukuseikkailu Leposaareen, syksyinen Bergholmen, Isosaari, Itä-Toukki ja Eestiluoto tai keväinen viikonloppu Pirttisaaressa. Halloweenmelonta valaistujen luurankojen ja noitahattujen kera oli myös hauska.

Melonnassa voi myös aina voi oppia jotain uutta ja koskaan ei ole valmis. Minusta on esimerkiksi kiva harjoitella erilaisia tekniikoita. Melontaurani alussa harjoittelin paljon reskuttamista. Sitten piti voittaa kajakkiiin jumittumisen pelko, jotta pystyisi edistymään. Perjantai-illat menivätkin pari vuotta sitten uimahallissa veden alla kajakissa roikkuen ja keularollia harjoitellen. Kevään tullessa olinkin valmis suorittamaan EPP2-tutkinnon. Seuraavana vuonna innostuin treenaamaan uimahallissa käsieskimoa poololla. Loppukaudesta alkoi jo onnistua.

Tämä avovesikausi on ollut tosi hieno. Keväällä kouluttauduin melontaohjaajaksi. Alkukesästä vedimme junnujaoston kanssa junnukurssin. Kesällä pääsin treenaamaan aallokkomelontaa ja kaikkea muuta kivaa ja jännittävää Advanced Sea Kayaker -kurssilla. Heinäkuussa oli upea järviretki Puulalle ja loppukauden kohokohtana oli Villinkileiri. Syksyllä on ollut kiva kokeilla myös kuntokajakkia.

On ihan mahtavaa, että seurassa on niin innostunutta ja osaavaa porukkaa, joka haluaa jakaa tietoja ja taitoja myös muille. Saamaani apu ja kannustus on siivittänyt minua ihan toisella tavalla eteenpäin kuin yksin puurtaminen. Isot kiitokset siis kaikille kursseja ja retkiä vetäneille sekä muille aktiiveille, jotka ovat auttaneet minua melojan polullani eteenpäin.

Lopuksi haluan kannustaa kaikkia seuraamaan omaa melojan polkuansa. Polku on meille jokaiselle erilainen ja etenemme polulla kukin omaan tahtiin. Polku ei ole kilpailu ja kannattaa kuunnella itseään, mitä polulta kulloinkin haluaa. Välillä polkua pitkin pääsee surffaamaan vauhdilla eteenpäin ja toisinaan tuntuu, että jää junnaamaan jonnekin matkan varteen. Tärkeintä on kuitenkin tehty matka ja kaikki kokemukset ja opit sen varrella. Vesien kylmetessä jatkan vielä hetken rannassa perhosen ja skallauksen harjoittelua, ennen kuin on aika siirtyä uimahalliin ja talvilajeihin. Jännityksellä jään odottamaan, mihin melojan polkuni minut ensi vuonna kuljettaa.

Aktiivi MaMelainen Johanna Koppinen

Haastattelun kooste: Jaana Lehtimäki

Aloitin melonnan jo 90-luvulla Espoon Eskimoissa. Osallistuttuani alkeiskurssille, päädyin nopeasti vetämään seuran peruskursseja Tapiolan ulkoaltaalla. Se oli hieno kokemus, sillä pääsin välittömästi soveltamaan oppimaani ja samalla kehittämään omia opetustaitojani. Kaverit innostivat minua kokeilemaan kanoottipooloa Merimelajissa, jossa pelasin naisten SM-joukkueessa.

Perheen myötä melontaan ei löytynyt aikaa ja harrastus jäi, mutta nyt lasten aikuistuttua halusin päästä takaisin kajakkiiin ja veden ääreen. Olen ollut Marjaniemen Melojien jäsen kolme kesää. Tutustuin ensin Marjaniemen Melojien nettisivuihin ja hoksasin siellä koulutuspolkuun. Se osoitti minulle, että seura panostaa jäsentensä melonnan kehittämiseen.

Päästäkseni jäseneksi, jouduin suorittamaan Meloja 1 -kokeen, koska 90 -luvun jäsentietoja ei enää löytynyt aikaisemmista seuroista. Koe vähän jännitti minua, koska en ollut melonut kunnolla vuosiin. MaMessä ensimmäisen kesän meloin yksin. En tuntenut ketään ja enkä oikein tiennyt miten pääsisin seuran toimintaan

Kouluttautumisen suurin hyöty on mielestäni se, että se haastaa omia taitoja ja mahdollistaa jatkuvan kehittymisen. Kun jakaa omaa osaamistaan muille, oppii itsekin uutta.

mukaan. Loppukesästä tuli mahdollisuus osallistua jatkokurssille ja siitä se sitten lähtikin. Löysin pian uusia ystäviä, liityin koulutusjaostoon ja pääsin osaksi kivaa yhteisöä.

Tällä hetkellä toimin uimahallivastaavana. Jätän koulutus- ja virkistysjaoston pestit seuraaville, jotta saadaan uusia ajatuksia rikastuttamaan seuraa. Olen aina nauttinut opettamisesta, sillä koen, että se on paras tapa oppia itsekin.

Toisena kesänä MaMessa innostuin päivittämään taitojani ja osallistuin Meloja 2- ja Meloja 3 - taitonäyttöihin mahtavien seurakavereiden kanssa, sekä

melonnanohjaajakurssille Natura Vivalla. Kurssi oli kiva ja palkitseva. Opin muun muassa erilaisia pelastus- ja melontatekniikoita.

Tämän jälkeen ajattelin pitää taukoa intensiivisestä kouluttautumisesta ja keskittyä enemmän hauskanpitoon ja vapaamuotoiseen seuran toimintaan sekä osallistua viikkomelontoihin apuветäjänä. Vesan ansiosta sain rohkeutta ottaa vastuuta viikkomelonnasta vetämisestä viime kesänä.

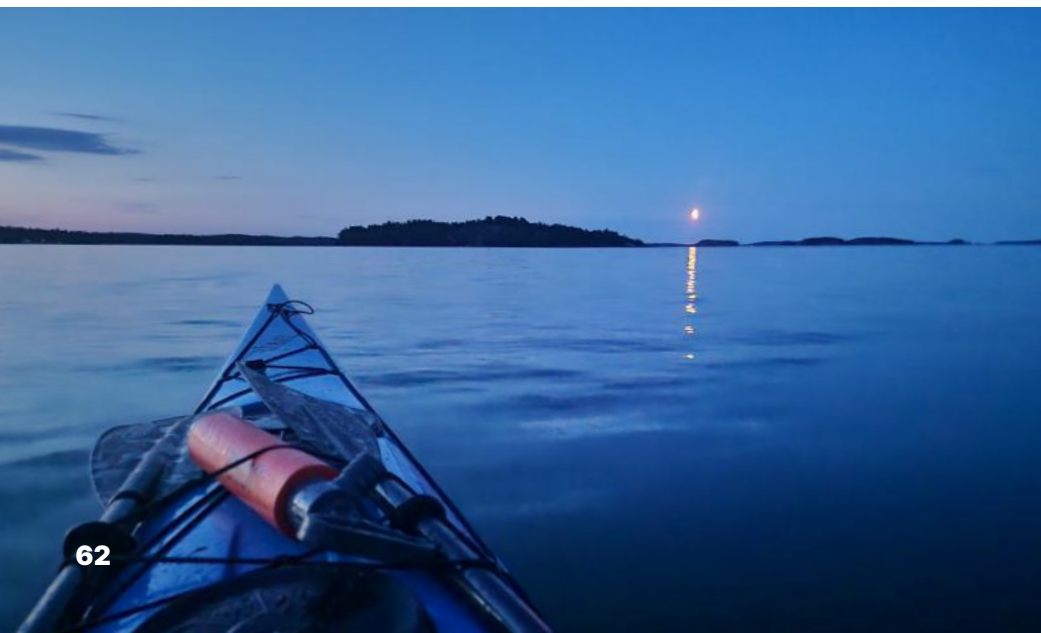
Taukoa ei kestänyt kauan – ystävän innoittaman ilmoittauduin melonnan opaskurssille, jonka Anssi Nupponen järjesti viime kesänä Inkoossa. Se oli todella antoisa kokemus. Opin paljon uusia taitoja ja tapasin mahtavia

ihmisiä. Opaskoe oli syyskuussa. Viikonlopun mittainen koe testasi kykyäni toimia vaativissa tilanteissa. Piti osata käsitellä erilaisia ensiaputilanteita ja ohjata ryhmää tehokkaasti. Kajakin käsittelytaidot olivat myös keskeisiä. Tällä kertaa taidot eivät riittäneet kokeen läpäisyyn. Koehan on aina myös oppimistilaisuus ja tiedän olevani astetta parempi meloja ja ohjaaja tämän ansiosta.

Kaikki kurssit ovat hyödyllisiä, mutta opettaminen/ohjaaminen on ollut minulle kaikkein antoisinta, ja myös väline jolla voin viedä oppimani käytäntöön. Melojana olen kehittynyt huomasti kolmen kesän aikana. Nyt haluan nauttia melonnasta niin koskessa kuin merelläkin.

Kouluttautumisen suurin hyöty on mielestäni se, että se haastaa omia taitoja ja mahdollistaa jatkuvan kehittymisen. Kun jakaa omaa osaamistaan muille, oppii itsekin uutta. Seura tarvitsee innostuneita ja osaavia ohjaajia opettamaan ja tukemaan jäseniä, sillä meri on arvaamaton ympäristö. Meidän melojien pitää osata toimia näissä erilaisissa tilanteissa.

Kiitos kaikille ihanille kanssa melojille kaikista upeista hetkistä! Seurassamme on ihan älyttömän upea yhteisöllisyys ja yhdessä tekemisen meininki, jossa on ilo olla mukana.

Turvallisemman tilan periaatteet

Ole avoin

Kohtaa uudet ihmiset ja asiat ennakkoluulottomasti. Ota jokainen kohtaaminen mahdollisuutena oppia uutta ja kehittyä.

Luo myönteistä ilmapiiriä

Ota vastuuta myös toisen kokemuksesta. Kuuntele, kehu ja kannusta.

Puutu

Älä seuraa sivusta, jos todistat häirintää tai muuta epäasiallista kohtelua.

Nauti

Pidä hauskaa! Kysy, jos joku asia ihmetyttää ja ota asiasta selvää.

Kunnioita

Kiinnitä huomiota sanavalintoihisi ja arvosta toisen mielipidettä. Älä pilkkaa, nolaa tai tuomitse ketään puheillasi tai käytökselläsi.

Vältä oletuksia

Älä tee oletuksia ulkoisten ominaisuuksien, ihonvärin, etnisyyden, uskonnon, sukupuolen, iän tai puheen perusteella. Älä tee oletuksia sukupuolesta, taustasta tai toimintakyvystä.

Anna tilaa

Kunnioita toisen henkilökohtaista tilaa, yksityisyyttä ja itsemääräämisoikeutta. Huolehdi, että kaikki tulevat kuulluksi ja anna kaikille mahdollisuus osallistua.

